

frembyde mindste Anledning til at gjøre Naboen Skade. Hvorledes skulle disse Udflyttere være interesserede i, at Byen ikke brænder; det gad jeg nok vide. Jeg kan ikke se, at Udflyttere paa Marken i nogen Maade ere interesserede i, at denne Skade ikke tilspies Byen; men jeg kan vel se, at Byens Beboere indbyrdes ere interesserede deri. Jeg kan i alt Fald ikke se, at disse Udflyttere ere mere interesserede deri end de, der komme fra andre Sogne. Som bekendt skulle efter Brandloven Folk fra indtil en Mils Afstand, faa vidt jeg erindrer, møde, og der samles i Reglen Sprøiter, Brandsfolk og tilløbende Mennesker fra 3—4 Sogne rundt omkring. Alle de, der ikke bo i Byen, hvor Branden foregaar, ere lige lidt og lige meget interesserede i dette Forhold. Som allerede udtalt, er den Pengeinteresse, som her ligger til Grund, Assurancelskabernes og ingen Andens, eller burde i alt Fald ikke være nogen Andens, og vi bør arbejde hen til, at det kan blive deres Skade og deres Bligt at erstatte Staden. Det er mig ikke muligt at gaa ind paa den modsatte Betragtning, og jo længere denne Sag omtales, desto klarere bliver det mig, at man nødvendigvis maa modsætte sig den paa ethvert Punkt. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale det foreliggende Vindringsforslag. Naar vi i dette have optaget Flækkerne, er det selvfølgelig for at imødekomme den høitærede Justitsminister, da vi antage, at igjennem Justitsministeren taler den Interesse, som virkelig er tilstede for, at dette skal gaa igjennem i Kjøbenhavn og Flækkerne, medens der fra ærede Medlemmers Side, der kunde have Grund til at tage sig af disse Byer, ikke er fremkommet en eneste Indvending. Men jeg skal for mit Vedkommende bekjende, at dette ogsaa er den eneste Grund, jeg har havt, til at stille Forslaget om, for Flækkerne optages, og at Loven gaar igjennem for Kjøbenhavns og Flækkerens Vedkommende.

Bouløffe: Jeg kan ikke negte, at disse Forhandlinger til dels have gjort et pinligt Indtryk paa mig. Der er en Hølelse hos mig, som siger, at det er rimeligt og billigt, at disse Folk, hvem der paa den Maade tilspies en Skade, faae den erstattet. Denne Hølelse har jeg, og det er den, som har pint mig i nogle Dage; men det forekommer mig mere urimeligt at tage Erstatningen fra den Side, som der her er Tale om at lade udrede den, end om Vedkommende ikke faar Erstatning. Har Staten det ikke i sin Magt, og har den ikke Ret til at paalægge Assuranceforeningerne at udrede denne Erstatning, finder jeg, at den, der er nærmest til at udrede Erstatningen, burde være Staten. Havde Forslaget foreligget saaledes, at det var Staten, der skulde udrede denne Erstatning, skulde jeg tilvisse have stemt derfor; men naar det skal være Sognekommunen eller Amtskommunen, kan jeg ikke se, at det er rigtigt. Der er

sagt af den ærede Justitsminister, at det er i Kommunens Interesse, at Slutningsforetagenderne udføres, og at Kommunen derfor skal erstatte den Skade, der gjøres derved; men nu vil jeg spørge de Herrer, om der ikke ligger en Modsigelse i, hvad den ærede Justitsminister udtalte, idet det nemlig ofte kan indtræffe, at en saadan Udebrand opstaar i et Sogn, og at der kan blive tilspjættet det nærmeste Nabosogn meget mere Skade end det Sogn, hvor Udebranden optod. Jeg vil da spørge, om det er rigtigt, at Beboerne i det Sogn, hvor det ikke brænder, skulle erstatte den Skade, der sker i det andet Sogn. Det forekommer mig, at der ligger en Slags Modsigelse her i; men, som sagt, dersom Lovforslaget var gaaet ud paa, at Erstatningen skulde udredes af Statskassen, skulde jeg være gaaet med, men her kan jeg ikke gaa med.

Justitsministeren: Jeg skal ikke driste mig til at indlade mig i fortsat Kamp med det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse); thi naar han mente, at jeg er bleven svagere, efterhaanden som Diskussionen her er gaaet videre, maa jeg erkjende, at han, jo længere Diskussionen har været, beständig er bleven stærkere og stærkere i sine Udtalelser, saa at jeg, som sagt, er noget angstelig for nu at indlade mig i Kamp med ham. Han gikrede blandt Andet, at jo længere man talte, desto klarere blev Sagen. Jeg tilstaar, at i den Henseende kan jeg til dels være enig med ham. Der fremkom navnlig en Ytring fra det ærede Medlem, som forekommer mig vel egnet til at kaste Lys over Sagen, navnlig om det Standpunkt, hvorfra han betragter Sagen. Han gjorde nemlig opmærksom paa, at Udflyttere ikke have nogen Interesse i, om den By brænder, hvortil de høre. Det er jo uegtelig en egen Maade at betragte de Slags Ting paa. Jeg overlader imidlertid dette til de ærede Medlemmers nærmere Drøftelse; kun skal jeg gjøre opmærksom paa, at Konsekvensen af denne Sætning egentlig maatte blive, at vi maa dele Kommunen i forskjellige mindre Kommuner, navnlig saaledes, at Udflyttere ikke komme til at høre til samme Kommune som de, der ere bleve tilbage i Byerne. Det kunde nemlig med samme Grund siges at være ubilligt, at Udflytterne skulle betale til det almindelige Brandvæsens Udgifter, hvilket de gjøre efter den hidtidige, altsaa uretfærdige Lovgivning, som det kan siges at være uretfærdigt, at de skulle bidrage til de Ulykker, hvorom der er Spørgsmaal ved denne Leilighed. Der er i Øvrigt kun to Bemærkninger af det ærede Medlem, som jeg skal fremhæve. Den ene var den, at gjennem Ministeren talte Kjøbenhavns og Flækkerens Interesse, og det var nærmest derfor, at det ærede Medlem havde været med til at stille det Forslag, som her forelaa. I og for sig anser han det heller ikke for at være nødvendigt eller maaske ikke en Gang